

skulde benyttes paa en Aarstid, hvor man ikke godt kunde benytte den uden Opvarmning, saa kunde man jo tænke sig, at Prisen derfor skuedes ubillig op, og at der derved lagdes Hindringer i Veien for Benyttelsen. At det er naturligt først at henvende sig til de nærmeste Vedkommende, er jo anerkjendt af Forslagsstillerne, idet det i Forslaget hedder: „den Betaling, der bestemmes af vedkommende Kirkeinspektion eller Kirkeværge“; altsaa til dem henvender man sig for at faae Sagen ordnet ganske mindelig og ganske paa samme Maade, som det ærede Medlem for 10de Kreds ønsker det: Kun tilføie vi, at, naar man ikke kan blive enig, og man synes, at Fordringen er opskruet, skal der være Nogen udenfor, der afgjør Spørgsmaalet. — De øvrige Bemærkninger, der ere fremkomne, angaa ikke Vædringsforslagene men Lovforslaget. Dog skal jeg tillade mig et Ord om det Punkt i § 7, paa hvilket det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, lagde temmelig megen Vægt. Jeg tror dog ikke, at det i Grunden kan have nogen virkelig følelig økonomisk Betydning for en Kirke, at det bestemmes, at Sognets Beboere skulle begraves paa Kirkegaarden, selv om de ikke høre til Folketirken. Antallet af de Sognebeboere, der ikke høre til Folketirken, og som heller ikke selv have nogen anden Begravelsesplads, som de foretrække, vil til enhver Tid være overordentlig ringe; saaledes ville jo f. Ex. Jøder begraves paa den mosaiske Kirkegaard. Og dertil kommer jo, at Begravelsen ikke sker frit, men der betales jo paa de fleste Steder for Jorden; i det Mindste sker det i Kjøbstæderne, og paa Landet ville Undtagelser være endnu sjældnere; altsaa vil Kirken have en Indtægt af disse Begravelser i mange Tilfælde — jeg mener mange iblandt de i det Hele taget saa Tilfælde, hvor en ikke til Folketirken hørende Sognebeboer bliver begravet paa Kirkegaarden. Hvad angaar den anden Bestemmelse i Paragrafen om Lig af de i Sognet Afdøde eller fundne Forulykkede, som have anden Hjemstavn, saa synes denne Bestemmelse at følge af almindelig Humanitet; man kan dog ikke der strides om, hvor dette stakels Lig,

som er fundet, skal henvises for at finde Begravelse.

Jessen: Jeg takker den ærede Ordfører for Forslagsstillerne for hans Bemærkninger, og jeg skal endnu blot tillade mig at henstille, om der ikke, naar det i det Hele taget tages under Overveielse, hvorvidt man i Vædringsforslaget under Nr. 6 skal forandre „Kirkesynet“ til „Stiftsovrigheden“, saa ligeledes kunde være Anledning til at tage en Forandring af selve § 12 under Overveielse, saaledes at heller ikke Meningsforstjæl om Opstillingen af Belysningsredskaber bliver at afgjøre af Kirkesynet, der, som jeg før tillod mig at bemærke, er en Myndighed, som kun eksisterer til enkelte Tider. En yderligere Grund til en Forandring i saa Henseende vil ogsaa det være, at den her foreslaaede Lov jo skal gjælde for Færøerne, men paa Færøerne er Kirkesynsloven ikke gjældende, og Lovens Anvendelse paa Færøerne vilde altsaa med Hensyn til § 12, som den nu er affattet, kunne vække lidt Forlegenhed.

Jeg ønsker, at den Tilladelse, som ifølge § 6 og Vædringsforslagene dertil under Nr. 3 og 4 skal erholdes hos Biskoppen til at give Kirkekoncerter, maa betinges af, at den vedkommende Kirkeinspektion har Ret til at fastsætte en vis Betaling for Kirkens Benyttelse i saadant Diemed. Det er jo ingenlunde sjældent, at der nu kommer en eller anden reisende Kunstner til en By for at give Kirkekoncert, men de have altid hidtil maattet svare en Afgift for Kirkens Benyttelse ved en saadan Leilighed, og der indeholdes ogsaa nogen Grund hertil deri, at en saadan Kirkekoncert altid medfører en Del Udgift bagefter til Rengjøring af Kirken o. s. v. Men jeg anser det dog ikke for nødvendigt, at der, for at dette skal kunne finde Sted fremdeles, gjøres nogen Forandring i § 6 og de dertil stillede Forslag. Jeg har kun villet tillade mig, da jeg engang havde Ordet, at benytte Leiligheden til tillige at udtale, at jeg forstaar baade Paragrafen og Vædringsforslagene til den saaledes, at den Tilladelse, som Biskoppen kan give til en Kirkekoncerts Af-